

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžf/50/2016
Identifikačné číslo spisu: 7014201538
Dátum vydania rozhodnutia: 28.11.2017
Meno a priezvisko: JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:7014201538.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Mariána Trenčana, v právnej veci žalobcu: MICRO JUNTAS SR, s. r. o., Mlynská 38/C, Spišská Nová Ves, IČO: 36 577 359, zast.: Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., Nám. sv. Egídia 93, Poprad, IČO: 44 250 029, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, IČO: 42 499 500, so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 16. decembra 2015 č. k.. 7S/156/2014-47, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 16. decembra 2015 č. k. 7S/156/2014-47 mení tak, že zrušuje rozhodnutie žalovaného č. 1100902/409159/2014/MH zo dňa 02.12.2014 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 511,99 € na nákladoch právneho zastúpenia a 140 € na súdnych poplatkoch na účet právneho zástupcu žalobcu, v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

I.

Konanie na finančnom orgáne

1. Rozhodnutím č. 1100902/409159/2014/MH z 02.12.2014 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) žalovaný ako odvolací finančný orgán oprávnený podľa § 4 ods. 3 písm. s) zákona č. 333/2011 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti daní, poplatkov a colníctva v znení neskorších predpisov a § 74 ods. 1 a 2 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Daňový poriadok“) potvrdil v zmysle § 74 ods. 4 Daňového poriadku rozhodnutie Colného úradu Košice (ďalej len „colný úrad“) č. 1095631/1/354878/2014 z 06.08.2014 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“).

Podľa § 74 ods. 4 Daňového poriadku v znení relevantnom na prejednávajúcu vec odvolací orgán

napadnuté rozhodnutie v odôvodnených prípadoch zmení alebo zruší, inak napadnuté rozhodnutie potvrdí. Odvolací orgán rozhodnutie zruší a vec vráti na ďalšie konanie a rozhodnutie, ak sú na to dôvody. Ak odvolací orgán rozhodnutie zruší a vráti vec na ďalšie konanie a rozhodnutie, správca dane alebo orgán, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, je viazaný právnym názorom odvolacieho orgánu.

2. Prvostupňovým rozhodnutím colný úrad podľa § 42 ods. 2 písm. p) zákona č. 98/2004 Z. z. o spotrebnej dani z minerálneho oleja v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 98/2004 Z. z.“) uložil žalobcovi pokutu 10 000 € (ďalej len „pokuta“) za nesplnenie povinnosti ustanovenej v § 25a ods. 1 zák. č. 98/2004 Z. z., čím sa podľa colného úradu dopustil správneho deliktu podľa § 42 ods. 1 písm. o) zák. č. 98/2004 Z. z., keď nepožiadala colný úrad o vydanie povolenia na obchodovanie s vybraným minerálnym olejom PpKN 2710 19 91 (ďalej len „minerálny olej“), ktorý prijal na základe faktúry č. 14010049 dňa 10.01.2014 v množstve 416 litrov, balený v sudoch s objemom 208 litrov.

Podľa § 25a ods. 1 zák. č. 98/2004 Z. z. osoba, ktorá chce na daňovom území v rámci podnikania obchodovať s minerálnym olejom podľa § 4 ods. 2, na ktorý nie je ustanovená sadzba dane, minerálnym olejom podľa § 4 ods. 7 písm. e), minerálnym olejom podľa § 6 ods. 1 písm. e) a g) alebo tovarom, ktorý sa svojím zložením a vlastnosťami približuje k minerálnemu oleju a mohol by byť použitý ako pohonná látka, palivo, prísada do pohonnej látky alebo by bol na tieto účely ponúkaný (ďalej len "vybraný minerálny olej"), a ak je tento vybraný minerálny olej prepravovaný voľne, automobilovými cisternami, železničnými cisternami alebo v obaloch väčších ako 150 litrov, okrem vybraného minerálneho oleja kódu kombinovanej nomenklatúry 2710 19 75 až 2710 19 83 a 2710 19 87, musí požiadať colný úrad o vydanie povolenia na obchodovanie s vybraným minerálnym olejom (ďalej len "povolenie na obchodovanie").

Podľa § 42 ods. 1 písm. o) zák. č. 98/2004 Z. z. správneho deliktu sa dopustí právnická osoba alebo fyzická osoba oprávnená na podnikanie, ak nesplní povinnosť podľa § 25a ods. 1.

Podľa § 42 ods. 2 písm. p) zák. č. 98/2004 Z. z. colný úrad uloží pokutu za správny delikt podľa odseku 1 písm. o) alebo písm. p) 10 000 eur.

3. Ďalej z odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia vyplýva, že colný úrad v priebehu miestneho zisťovania u daňového subjektu ELERO, s.r.o., Považská Bystrica, IČO 36 659 444 (ďalej len „dodávateľ“) zistil, že žalobca kúpil minerálny olej s obchodným názvom DM 7000 balený v sudoch s objemom 208 litrov, v celkovom množstve 416 litrov, pričom nemal colným úradom vydané povolenie na obchodovanie s vybraným minerálnym olejom. Colný úrad konštatoval, že žalobca nesie objektívnu zodpovednosť za správny delikt, ktorej sa nemôže zbaviť ani promptnou nápravou protiprávneho stavu. Ďalej colný úrad poukázal na čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

4. Proti tomuto rozhodnutiu sa žalobca odvolal, pričom argumentoval tým, že k porušeniu zákona došlo z jeho strany prvý krát a nevedomky, minerálny olej kúpil do elektroerozívneho hĺbiaceho stroja a ďalej s ním neobchodoval. Uviedol, že výška pokuty je pre neho likvidačná a poukázal na to, že dodávateľ bol sankcionovaný iba pokutou vo výške 30 €. Žiadal o prehodnotenie veci s ohľadom na neproporcionalitu a neprímeranosť medzi uloženou pokutou a spoločenskou nebezpečnosťou jeho konania, vyjadril názor, že ide o neprímeranú sankciu v zmysle Ústavy Slovenskej republiky. Žiadal zrušenie prvostupňového rozhodnutia.

5. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí sumarizoval zistený skutkový stav, uviedol, že nesplnením zákonnej povinnosti sa žalobca dopustil správneho deliktu a colný úrad bol povinný uložiť pokutu aj napriek tomu, že žalobca minerálny olej použil len pre vlastnú potrebu do hĺbiaceho stroja. Na námietku, že žalobcu dodávateľ neupozornil na nadmerný nákup minerálneho oleja, žalovaný poukázal na nevyvrátiteľnú domnienku znalosti všeobecne záväzných právnych predpisov.

6. K námietkam odvolateľa o neprímeranosti medzi uloženou pokutou a jej výškou a spoločenskou nebezpečnosťou jeho konania s poukazom na Ústavu Slovenskej republiky ako základný právny predpis žalovaný uviedol, že pri posudzovaní protiprávnosti spáchaného deliktu a rozhodovaní o uložení sankcie colný úrad postupoval v súlade s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom,

ktorý ustanovil zákon a tiež v súlade s ustanovením § 42 ods. 2 písm. p) zák. č. 98/2004 Z. z., ktorý stanovuje fixne výšku pokuty 10.000 € bez možnosti prihliadať na závažnosť, dĺžku trvania a následky protiprávneho konania. Podľa žalovaného žiaden zákon nezveruje správny orgán - colnému úradu alebo žalovanému právomoc na odstraňovanie tvrdosti zákona. Vychádzajúc z čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky môže byť zákonnosť rozhodnutia orgánu verejnej správy preskúmaná súdom.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

7. Proti napadnutému rozhodnutiu podal žalobca včas na Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) žalobu o preskúmanie právoplatného rozhodnutia a postupu správnych orgánov, v ktorej nespochybnil zistený skutkový stav a uviedol, že si je vedomý, že sa dopustil správneho deliktu. Uviedol, že následky, ktoré svojím protiprávnym konaním vyvolal, neboli dlhotrvajúce a závažné. Uloženú sankciu považuje za rozpornú so zásadou proporcionality, pretože je neprimeraná závažnosti a dôsledkom spáchaného správneho deliktu a má skôr likvidačný ako preventívny a represívny charakter. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Sžf/32/2007 z 24.04.2008 a žiadal zrušenie napadnutého rozhodnutia a uloženie nižšej pokuty.

8. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe v zásade zopakoval argumentáciu z napadnutého rozhodnutia a uviedol, že žalovaný nesmel zohľadniť „princíp legitímneho očakávania, proporcionality a zdravého rozumu“, čo žiadal žalobca v žalobe. Do úvahy by mohlo prichádzať len odpustenie sankcie alebo povolenie úľavy zo sankcie v zmysle § 157 zákona č. 563/2009 Z. z.

9. Krajský súd rozsudkom zo dňa 16. decembra 2015 žalobu zamietol s odôvodnením, že na rozdiel od rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Sžf/32/2007 z 24.04.2008 hľadisko proporcionality v tomto prípade nebolo možné uznať, pretože ak by správne orgány vychádzali z tohto stanoviska, nikdy by k uloženiu pokút nemohlo dôjsť, čím by sa porušila rovnosť účastníkov, ako aj čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky. Svojevoľný výklad zákonov uverejnených v Zbierke zákonov Slovenskej republiky by bol podľa krajského súdu nezákonným postupom orgánu štátnej správy. Podľa krajského súdu je možné zásadu proporcionality zohľadniť len vtedy, ak zákon určuje rozpätie sankcií, s prihliadnutím na závažnosť, dĺžku trvania a následky protiprávneho stavu.

III.

Odvolanie žalobcu, vyjadrenie žalovaného

A)

10. Vo včas podanom odvolaní zo dňa 02.02.2015 (č.l. 52) proti rozsudku krajského súdu žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedol, že podáva odvolanie podľa ustanovení § 205 ods. 2 písm. a), d), f) O.s.p.

11. Odvolací súd v stručnosti rekapituluje odvolacie námietky žalobcu:

- § 42 ods. 4 zák. č. 98/2004 Z. z. stanovil povinnosť pri určovaní výšky pokuty prihliadať na závažnosť trestaného skutku, na dĺžku jeho trvania, ako aj na spôsobené následky;
- pokutu vo výške 10.000 € považuje za uloženú v rozpore so zásadou proporcionality;
- zásada proporcionality je jednou zo základných zásad, ktoré sú správne orgány povinné aplikovať v správnom trestaní. Je možné ju odvodiť z čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čiastočne z jej čl. 13 ods. 4. Jej zmyslom je nachádzať spravodlivú rovnováhu medzi cieľom a použitými prostriedkami - v správnom trestaní musí byť zachovaná určitá rovnováha medzi uloženou sankciou podľa miery zisteného porušenia zákona a sledovaným cieľom (prevencia a represia);
- výška pokuty je neprimeraná, nepôsobí na žalobcu preventívne, ale likvidačne;
- je nutné prihliadať aj na požiadavky dobrej a účinnej správy v zmysle Odporúčania Výboru ministrov Rady Európy č. R (91);
- „Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie zákonov musí byť v súlade s ústavou, v tomto prípade s čl. 1 ods. 1 a čl. 50 ods. 6. Právna istota a spravodlivosť, ako princípy materiálneho právneho štátu podľa názoru súdu nepripúšťajú v individuálnych prípadoch aplikovanie

sankcií, ktoré sú zjavne neproporcionálne a neprímerané povahe skutku a jeho dôsledkom, a to ani vtedy, ak zákonodarca v záujme generálnej prevencie chcel prísnosťou a výlučnosťou výšky sankcie bez úpravy kritérií jej uloženia, chrániť závažný verejný záujem. Súd je však pri ukladaní sankcie povinný vychádzať z princípu prísne individuálnej zodpovednosti za skutok, ktorý má svoju mieru závažnosti a dôsledkov. Nijaký právny poriadok nemôže regulovať všetky situácie, ktoré môžu nastať pri uplatňovaní právnej úpravy. Každý právny poriadok sa môže uplatniť vo všetkých prípadoch iba vtedy, ak sa právna úprava dotvorí výkladom práva. Základom výkladu práva v právnom štáte je zdravý rozum. K dôležitým materiálным znakom právneho štátu je aj existencia kritérií, podľa ktorých sa vysvetľuje a uplatňuje každá právna norma (cit. Drgonec: Ústava Slovenskej republiky - Komentár, Heuréka 2004, str. 57 - 58)“;

- pre vznik právnej zodpovednosti za správny delikt je zavinenie právnickej osoby právne irelevantné, ale mieru zavinenia treba odlišovať ako kritérium pre určenie rozsahu správnej sankcie;
- žalobca poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Sžf/32/2007 zo dňa 24.04.2008.

12. Žalobca navrhol zrušiť rozsudok krajského súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, prípadne aby odvolací súd sám rozhodol v zmysle petitu žaloby. Zároveň požiadal o náhradu trov konania.

B)

13. Z vyjadrenia žalovaného zo 17.03.2016 (č.l. 60) vyplýva, že tieto námietky vyhodnotil ako obsahovo zhodné so žalobnými dôvodmi žalobcu. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu potvrdil.

C)

14. Žalobca následne zaslal vyjadrenie zo dňa 04.04.2016, ktoré však nijako nereagovalo na vyjadrenie žalovaného ani neobsahovalo nové tvrdenia.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 O. s. p. a s § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok. Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa § 201 v spojení s § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné, pretože závery rozsudku krajského súdu vychádzajú z nižšie uvedených dôvodov z nesprávneho právneho posúdenia veci. Preto rozsudok súdu prvého stupňa postupom podľa § 220 O.s.p. zmenil tak, že zrušil rozhodnutie žalovaného ako nepreskúmateľné a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

16. Najvyšší súd poukazuje na skutkový stav, ktorý si osvojil i krajský súd vychádzajúc zo zistení popísaných colným úradom i žalovaným na základe podkladov obsahnutých v administratívnom spise. Skutkový stav ani nebol sporný medzi žalobcom a žalovaným, pokiaľ ide to, že dňa 10.01.2014 žalobca kúpil minerálny olej v celkom množstve 416 litrov balený v sudoch s objemom 208 litrov bez toho, aby požiadal colný úrad o vydanie povolenia na obchodovanie s vybraným minerálnym olejom.

17. Žalobca neurobil spornou ani právnu kvalifikáciu tohto skutku, teda uznal, že sa dopustil správneho deliktu.

18. Žalobca však v administratívnom odvolaní, v žalobe, aj v odvolaní proti rozsudku namietal proti uloženiu pokuty, resp. proti jej výške, ktorú označil za likvidačnú. Hlavným argumentom žalobcu proti uloženiu pokuty v zákonom stanovenej výške 10.000 € bol nesúlad so zásadou proporcionality, na ktorú žalobca poukázal ako na ústavnoprávnu zásadu.

19. Po preskúmaní administratívneho spisu, oboch správnych rozhodnutí a rozsudku krajského súdu odvolací súd konštatuje, že otázkou zachovania proporcionality sa žiaden z príslušných orgánov priamo nezaoberal, napriek tomu, že to žalobca namietal, hoci v administratívnom konaní bez podrobnejšieho právneho odôvodnenia.

20. Finančné orgány aj krajský súd vybavili námietku žalobcu v podstate tým, že v zmysle zásady legality neprináleží správny orgán, aby odstraňoval tvrdosť zákona, resp. vykladal zákon svojvoľne.

21. Tým, že sa žalovaný nezaoberal námietkou žalobcu, ktorá mohla mať reálny vplyv na jeho rozhodnutie, je napadnuté rozhodnutie zaťažené vadou nepreskúmateľnosti.

22. Odvolací súd má za to, že povinnosť ústavne konformného výkladu v zmysle čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky je tak podstatným interpretačným pravidlom, že sa týka každej aplikácie akéhokoľvek zákonného alebo podzákonného predpisu. Preto každý orgán verejnej moci musí pri výkone svojej právomoci vnímať aj ústavnoprávne súvislosti. V právnom štáte je neprípustné, aby orgány verejnej moci nezohľadňovali Ústavu Slovenskej republiky pri výklade a aplikácii zákonov, pričom by len poukazovali na to, že právoplatným správnym rozhodnutím dotknuté osoby môžu následne hľadať ochranu na všeobecnom resp. ústavnom súde.

Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

23. Keď sa finančné orgány odvolávajú na čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého môžu konať len podľa zákona, nemôžu zároveň opomínať slová „iba na základe ústavy, v jej medziach“. Povinnosť zvažovať primeranosť sankcie teda vyplýva priamo z ústavy.

24. V preskúvanom prípade je predkladaná pochybnosť o primeranosti fixnej zákonnej sankcie vo výške 10.000 € za správny delikt tak zrejma a vysoká, že sa touto otázkou mal zaoberať najneskôr odvolací orgán - žalovaný, ktorého na tento problém osobitne upozornil žalovaný v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu. Žalovaný sa napriek námietke žalobcu nezaoberal ani partikulárnou otázkou, či nejde vo vzťahu k žalobcovi o sankciu likvidačnú.

25. Nie je zjavné, aký škodlivý následok nastal, do akej miery došlo k sťaženiu plnenia úloh finančných orgánov, či vznikla nejaká škoda alebo došlo k skráteniu dane, prípadne do akej miery sa zvýšilo riziko spomenutých škodlivých následkov tým, že žalobca nepožiadaval o príslušné povolenie. Odvolací súd má za to, že ukládanie takýchto registračných povinností musí sledovať legitímny spoločenský záujem a aj sankcia ukladaná za nedodržanie príslušnej povinnosti musí odzrkadľovať jeho význam a mieru jeho ohrozenia.

26. Pochybnosť o primeranosti pokuty vo výške 10.000 € podľa § 42 ods. 2 písm. p) zák. č. 98/2004 Z. z. v znení účinnom od 01.01.2014 potvrdzuje aj neskorší postoj zákonodarcu, ktorý zákonom č. 268/2017 Z. z. toto ustanovenie novelizoval od 01.01.2018 tak, že za rovnaký správny delikt umožňuje uložiť pokutu vo výške od 100 € do 100.000 €. V dôvodovej správe k príslušným bodom v novelizujúcom zákone sa uvádza:

„Touto navrhovanou úpravou sa má zamedziť uloženiu sankcie neprimeranej skutku, ktorý subjekt vykonal a stanoviť za daňové delikty a priestupky minimálnu a maximálnu výšku pokuty. Colný úrad pri určovaní sankcie posúdi každý jednotlivý delikt alebo priestupok individuálne a uloží sankciu s prihliadnutím na závažnosť, dĺžku trvania a následky protiprávneho stavu.“

27. Neobstojí ani názor krajského súdu, podľa ktorého nemožno otázku primeranosti sankcie skúmať,

pretože by inak nikdy nemohla byť uložená pokuta. Odvolací súd má za to, že otázku primeranosti sankcie je nutné skúmať vždy individuálne, s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu. Hľadiac na všeobecný stav dodržiavania zákonnosti, možnosti odhaľovania latentnej protiprávnej činnosti a závažnosť zákonom chráneného záujmu výnimočne môže byť za primeranú sankciu považovaná aj na prvý pohľad prekvapivo vysoká pokuta. Na druhej strane, zásada „nulla poena sine lege“ (žiaden trest bez zákona), nemôže byť chápaná tak, že hocijaká sankcia napísaná do zákona sa môže za akýchkoľvek okolností aplikovať. Uloženie prísnej fixnej sankcie prichádza do úvahy len vtedy, ak sa neprieči ústavným hodnotám. Pokiaľ zákon neumožňuje uložiť miernejšiu sankciu, ktorá by sa javila ako primeraná, nezostáva zrejme iná možnosť, ako neuložiť žiadnu sankciu.

28. Je predovšetkým úlohou zákonodarcu, aby vytváral také právne mechanizmy, ktoré umožňujú primeraný zákonný postup v jednotlivých situáciách aplikácie práva. Pokiaľ však v tejto svojej činnosti zákonodarca zlyhá, z hľadiska ústavnosti nemôže obstať uplatnenie neprimerane tvrdých sankčných mocenských zásahov pri menej závažných porušeníach zákonov.

29. Odvolací súd na základe dokazovania vykonaného finančnými orgánmi nerobí záver, či pokuta bola alebo nebola uložená v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky, európskym právom, resp. s medzinárodnými zmluvami, ktorými je Slovenská republika viazaná (predovšetkým Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd). Žalovaný ako správny orgán sa touto otázkou musí zaoberať a vydať rozhodnutie, ktoré zrozumiteľne reaguje na relevantnú odvolaciu námietku.

30. Ďalej odvolací súd poznamenáva, že žalobcom uvedený rozsudok sp.zn. 3Sžf/32/2007 zo dňa 24.04.2008 nie je na prejednávajúcu vec v čase rozhodovania odvolacieho súdu plne aplikovateľný, pretože hoci v jeho odôvodnení senát Najvyššieho súdu rozvíja aj úvahy o ústavne chápanej proporcionalite, jeho výrok sa opiera o novú zákonnú právnu úpravu, ktorá nadobudla účinnosť po spáchaní správneho deliktu, ale pred rozhodnutím odvolacieho súdu. Výrok súdu vtedy moderoval sankciu pri uplatnení plnej jurisdikcie súdu. V aktuálnom prípade však taký novší zákon zatiaľ nenadobudol účinnosť.

31. V ďalšom konaní sa musí žalovaný zaoberať otázkou primeranosti ukladanej sankcie vo vzťahu k závažnosti konkrétneho správneho deliktu, prípadne zrušiť aj prvostupňové rozhodnutie a vrátiť vec colnému úradu. Pri posudzovaní výšky sankcie bude potrebné zohľadniť aj čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky, keďže aj pri správnom trestaní je treba primerane aplikovať trestnoprávne zásady a obmedzenia.

Podľa čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Neskorší zákon sa použije, ak je to pre páchatela priaznivejšie.

32. Odvolací súd upozorňuje aj na to, že v napadnutom rozhodnutí žalovaný nesprávne označil žalobcu (názov spoločnosti a IČO), zjavne došlo k chybe v písaní, ktorú potom prevzal vo svojich podaniach aj právny zástupca žalobcu a krajský súd do rozsudku.

33. O trovách konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 a 2 v spojení s § 246c ods. 1 a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že v konaní úspešnému žalobcovi ich náhradu priznal podľa vyčíslenia jeho právneho zástupcu (posledné vyčíslenie trov právneho zastúpenia sa v súdnom spise nachádza na čl. 63-64) v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“) vo výške 511,99 € z titulu trov právneho zastúpenia a vo výške 140 € z titulu náhrady iných trov konania. Za podanie návrhu na odklad vykonateľnosti, o ktorom krajský súd nerozhodol a za vyjadrenie k vyjadreniu žalovaného zo dňa 04.04.2016 náhradu trov nepriznal, pretože vo veci odkladu vykonateľnosti žalobca úspech nemal a pri vyjadrení nešlo o účelne vynaložené trovy.

Trovy konania pozostávajú z:

a) trov právneho zastúpenia, za úkony právnej pomoci:

- prevzatie a príprava zastupovania vrátane prvej porady s klientom 16.12.2014 (§ 13a ods. 1 písm. a/

vyhlášky) - 134 € + režijný paušál 8,04 €;

- písomné podanie - žaloba zo dňa 19.12.2014 (§ 13a ods. 1 písm. c/ vyhlášky) - 134 € + režijný paušál 8,04 €;

- písomné podanie - odvolanie voči rozsudku zo dňa 02.02.2016 (§ 13a ods. 1 písm. c/ vyhlášky) - 134 € + režijný paušál 8,58 €;

- DPH 20 % zo sumy 426,66 € = 85,33 €.

b) iných trov konania:

- súdny poplatok 70 € za žalobu;

- súdny poplatok 70 € za odvolanie.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.